

[Haustrup Clemmensen.]

for finansministeren, at udviklingen er en ganske anden, nemlig at af samtlige de ordninger, der er indgået, er det efter Århusundersøgelsen kun 15 pct., der er indgået af mennesker, der havde over disse 30.000 kr. i skattepligtig indkomst. Og hvis ministeren ser på de beløb, der er bundet, så er det ca. 20 pct. af det samlede beløb, der her er tale om, så det er altså en helt anden udvikling.

Det, ministeren har haft i tankerne, er det andet: at af de mennesker, der har 30.000 kr. i skattepligtig indkomst, er det ca. halvdelen, der har benyttet ordningen. Men det er vel ikke forbudt at benytte loven, og dette kan vel ikke tages som udtryk for, at der foreligger en særlig favorisering af de rige. Derfor beder jeg om, at ministeren, næste gang han argumenterer så ivrigt for sine forslag måske alligevel lige når at kigge efter i forvejen; det kunne godt være, det kunne dæmpe argumentationens styrke en lille smule.

Må jeg så ikke også lige sige i fortsættelse af, hvad hr. Henry Christensen har sagt, at jeg har set efter i betænkningen vedrørende kildeskatten, og dér er ikke med et ord nævnt nogen dato. Man gør opmærksom på, at det er tanken at afskaffe fradraget for de beløb, der er anvendt til disse formål; det er ikke nogen særlig eksakt angivelse af, fra hvilken dato det skal ske.

Og så lige til sidst vil jeg sige, at jeg synes, det er til at få tårer i øjnene over, at hr. Aksel Larsen er den, der er ivrigst til at bebrejde de radikale, hvis det, der under valgkampagnen og ved tidligere lejligheder blev stillet dette partis vælgere i udsigt, ikke fuldstændig opfyldes. Nu skal de radikale jo nok kunne svare for sig selv; men jeg synes nok, hr. Aksel Larsen dér er på hjemmebane; dér er han fagmand.

(Kort bemærkning).

Niels Westerby: Jeg synes, finansministeren er ved at udvikle sig til en dogmatiker. Jeg sagde i min ordførertale meget tydeligt, at hvis det kunne dokumenteres, at kapitalbindingsordningerne ikke havde nogen nævneværdig indflydelse på opsparingens samlede størrelse, ville vi være rede til at ophæve disse ordninger fra 1968. Og så spurgte

jeg finansministeren, om en lignende åbenhed kunne komme til orde fra hans side, altså om finansministeren ville være rede til at beholde ordningerne, hvis det kunne dokumenteres, at denne opsparingsform havde en væsentlig indflydelse på den samlede opsparing her i landet. Derpå svarer finansministeren, at det kan han ikke sige et ubetinget ja til, selv ikke når det bliver tilføjet, at der skal være tale om lige store fradrag i kroner og øre for alle indtægtsgrupper. Jeg må sige, at det var en meget sørgelig udgang på debatten, og jeg synes en meget dogmatisk udgang på debatten. Det er meget kedeligt at skulle konstatere, at en finansminister ikke vil være med til noget, selv om det kan dokumenteres, at det kan fremme den samlede opsparing, og når det kan ske under en sådan form, at de forskellige indtægtsgrupper bliver stillet lige. Jeg håber sandelig ikke, at det er den form for dogmatik, finansministeren vil møde med i tinget i den kommende tid.

Hvad angår spørgsmålet om tilbagevirkende kraft, synes jeg også, finansministeren var ude på tynd is, ja, ærlig talt, meget tynd is. Hvis det skal være sådan, at alle borgere her i landet skal til at følge med i private politiske aftaler mellem partiledere og de tanker, der nedfældes i en betænkning herinde, for at tage varsler af det, så stiller man befolkningen over for helt urimelige krav om at følge med for ikke at blive overrumplet af tingenes gang herinde. Nej, det er nu engang således, at det, borgerne skal følge med i, er de love, der er vedtaget herinde, som er underskrevet af kongen, og som er bekendtgjort i Lovtidende; så har de noget at holde sig til, noget, de kan magte at følge med i, og noget, som er et led i hele systemet. Men skal man til at følge med i disse andre ting for ikke at blive overrumplet, f. eks. tanker i en betænkning, så er det for meget. Jeg tror, det ville være nyttigt, hvis finansministeren talte med sine embedsmænd om, hvordan man nærmere skal forstå problemerne omkring tilbagevirkende kraft.

Finansministeren (*Grünbaum*): Ja, også her må jeg desværre sige, at diskussionen går ved siden af det, der er sagt. Jeg har nemlig ikke sagt, at vi kunne gennemføre noget med tilbagevirkende kraft, fordi det